

„Când vei ajunge să te rogi
cu adevărat, ai realizat pacea,
fericirea...”

- V. Gafencu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul V
Numărul 224
(6701/1265)

14 - 20 octombrie 2015

Fondul de Manipulare Instrumentală

Cezar Adonis
Mihalache

Ridicolul în care se plasează Mugurel Vinărescu, în postura de lacheu al instrumentului economic de colonizare a României, FMI, depășește deja orice limite! Este penibilul situației în care un bancher face lobby pentru un acord cu o instituție financiară internațională, dar nu pentru bani, că nu avem nevoie! – așa cum singur recunoaște Mugurel, nici pentru „centuri de siguranță” în crize financiare, că și astea s-au

continuate comisionul centurii lui de siguranță. Deși, mai bine s-ar apleca peste balustrada „lojei” să vadă cât de elastică este garanția pentru care face el lobby.

O consultanță de structurare economică a țării plătită, nu la nivel de firmă de consultanță în management guvernamental, ci de fond economic. Chiar dacă FMI a dovedit de atâtea ori că este total paralel cu reformele structurale! Bașca faptul că Mugurel nu doar că vine și apostilează ceea ce se întâmplă de ani buni, controlul economic al țării de către aceste instituții, dar face efectiv lobby pentru o

pragmatism american plusează FMI de la rang de bancă la consultant de țară. Ca o nouă activitate a unei instituții falite. Iar experimentul departamentului de consultanță FMI va fi întâmpinat cu pâine și sare de ai noștri. Deși alții le-ar trage una peste bot!. În schimb, noi inventăm un nou tip de acord pentru a plăti consultanță la nivel de împrumut. Că are visteria țării bani, nu?! Și nu o să-și bage DNA nasul în cel mai costisitor contract de consultanță al țării!

Treaba e că nici măcar nu avem garanția că am scăpat de acordurile înrobotoare cu FMI! Că vom plăti, eventual, doar comisioane, ca bir de colonie, dar nu o să mai dăm și dobânzi la banii (ne)împrumutați. Căci, în clipa în care se vor afișa de-vezile de cheltuieli cu „incluziunea” imigranților, să te ții împrumuturi pentru a respecta asumarea săsească a cotelor de imigranți... Și atunci, nu ar trebui să ne dăm niște palme? Da, nouă! Că nu i-am dat noi cu capul de ușă pe ai de sus... Dar, în fond, de la o țară „în feudalism târziu”, așa cum ne cataloga plastic, prin jumătatea goală a paharului, somelierul din fruntea BNR, la ce să te aștepti? Bine măcar că am trecut de etapa în care plăteam FMI doar pentru a ne ajuta „să comunicăm”...

P.S.:

Mugurel a mai zis-o cândva... Dar nu am fost atenți! Când lăuda faptul, din perspectiva „beneficiilor pentru România” (!) că FMI „și-a asumat rolul de coordonator al politicilor economice”.

Băsescu revine pe „cai mari” în politică...

Ionuț
Țene

Traian Băsescu este un animal politic în purul stil lașat moștenire de Aristotel, cu zoon politikon. Cred că Traian Băsescu tinde să devină un fenomen politic european atipic. Nimeni, după zece ani de mandat ca președinte în funcție, nu credea că Traian Băsescu poate reveni în prim plan pe eșcherul politicii naționale. Traian Băsescu a profitat de impotența politică și verbală a președintelui Klaus Iohannis, preocupat mai mult să-și plimbe pe banii publici consoarta prin țările lumii și să-și modernizeze faraonic vilele de protocol. Fostul președinte a prins momentul de a ieși în față și cu criza imigranților musulmani, având cel mai coerent discurs politic.

El a spus clar că nu avem de a face cu refugiați de război, ci cu o ofensivă musulmană de proporții gigantice, cu migranți economici și cu luptători ISIS acoperiți care au trecut ca prin brânză sistemul de frontiere european, anulând practic spațiul Schengen. În criza imigranților parcă președintele de facto al României era Băsescu, nu în fond, de la o țară „în feudalism târziu”, așa cum ne cataloga plastic, prin jumătatea goală a paharului, somelierul din fruntea BNR, la ce să te aștepti? Bine măcar că am trecut de etapa în care plăteam FMI doar pentru a ne ajuta „să comunicăm”...

Traian Băsescu a devenit vizibil pe scena politică și tot mai interesant pentru români. Ciudat, în loc să plictisească discursul unui fost președinte, dimpotrivă a revenit în forță, foarte dinamic și atractiv. Băsescu știe să renască din propria cenușă. El ne va oferi din nou mari surprize. Acum câteva seri feblețea sa Elena Udrea, care și-a încheiat miraculos problemele cu Justiția „independentă”, mireasa neprihănită și imaculată a americanilor, a declarat la o televiziune centrală că Traian Băsescu va candida la primăria generală a Bucureștiului. A doua zi, parcă înțeleși ca pe vremuri la Snagov, Traian Băsescu a declarat presei că ia în calcul o candidatură la fotoliul de primar general al Capitalei, pe care l-a mai ocupat în două madate. Ar fi o premieră în Europa, ca un fost președinte să redevină primar. Traian Băsescu a anunțat că se va înscrie după 10 octombrie în PMP, fapt ce va duce fără îndoială la o creștere în sondaje a partidului. După ce

Sorin Oprescu a fost arestat de „independenții” justițiarilor de la DNA, care l-au monitorizat trei ani că lua șpagă, dar l-au arestat doar la momentul oportun, a rămas un vacuum politic la București, pe care îl va umple fără nicio emoție sau îndoială Traian Băsescu. Cine să-l bată în 2016 pe Băsescu în alegeri, Ghorghiu, Mănescu, Blaga sau Negoită? Băsescu îi va „mânca pe toți pe pâine” ca în 2001.

Intrarea lui Băsescu în PMP va fi și un semnal că PNL va intra la apă din punct de vedere politic. Cu Ghorghiu, „baroana” de la AVAS pe bani publici, ce-l bate a la Rovinari și pe Ponta Turceni la cheltuit de la bugetul românilor, în funcția de președinte, PNL riscă să devină un fel de PNȚ. Mitingul cu câțiva pensionari plouați în Parcul Izvor i-a ridicat mingea la fileu lui Băsescu ca să-l ironizeze pe „buldogul” Blaga pe Facebook, că nu e în stare să organizeze un biet miting în zi de moțiune de cenzură. În câteva luni, cu un Traian Băsescu reintrat impetuos în politică, PMP va crește ca Făt-Frumos (dar cu chelie) în preferințele electoratului, lucru ce va duce și la eliminarea concurentului politic pe piața de dreapta: PNL.

Sunt sigur că numeroși pedeliști speriați de prestația catastrofală, incoloră și inodoră a „delfinei” lui Iohannis, d-ra Ghorghiu, vor trece cu arme, bagaje și pancarde la PMP, lăsându-l pe Blaga să mediteze la vremurile bune și trecute din Modrogan. Anul 2016 va însemna și relansarea lui Traian Băsescu care va face jocurile politice, ca un arbitru destoinic, între un Iohannis care evoluează de la „ficusul” de la Cotroceni la „papagalul” de lângă Grădina Botanică, și un PSD blocat în partitura „duetul penalilor” Ponta apud Dragnea sau viceversa. Anul 2016 ne va oferi și alte surprize politice incitante, de la relansarea lui Băsescu până la eliminarea unor partide istorice blocate în proiect. Pe plan politic mai mic, un partid naționalist e posibil să reușească ca să intre în parlament, pe teama românilor în fața imigranților musulmani și a revizionismului maghiar „urbanizat” la extrem, aici mă refer la PRU condus de Bogdan Diaconu.

dovedit simple tendoane supraspeculate ca eficiență, scumpe, dar inutile (căci, la câte „centuri” există, dacă vine o criză mondială, FMI oricum va fi în situația unui asigurator supradepășit de posibilități), ci pentru cea mai scumpă consultanță postdecembristă. Așa, ca un studiu de fezabilitate a structurilor instituționale și sectoriale ale țării! Și o prăduială masonică, singura „reformă” structurală constantă în România sferului de secol trecut...

Și pentru că nu putea să-i spună decizie de îndatorare masonică, Mugur Isărescu a transformat acordul cu FMI într-o presupusă garanție a continuării reformelor structurale! Dar cam scumpe biletele de „lojă”, coane Mugurel! De fapt, tot mai scumpe pentru dreptul lui de a mai tuși („ritualic” desigur, nu bolnăvicios!) acel „33” slugarnic. Iar noi, milioanele de privitori ai spectacolului, la fel de ritualic, de destruc-turare a țării, să-i plătim în

cedare a suveranității economic. Și nu numai...

Iar Mugurel s-a gândit de multă vreme la acest moment. De fapt, a fost pregătit. Și pentru a nu râde de el bancherii și a nu-l lua în bătă economiștii, s-a autodefini de câteva luni drept „macroeconomist”. Deși, în mod real, e greu de spus dacă e măcar cel mai bun bancher dintre degustătorii de vin... Poate, invers!

Și face tot acest joc probabil pentru un nou fir auriu pe șorțul masonic. Că de bani nu duce lipsă! Și nici americanii nu mai au timp de inventat firme de extracție financiară gen „Bechtel”. Că ăștia, când își numesc reprezentantul într-o colonie, și, da!, nu doar că s-a aprins lumina la Ambasada SUA, dar i-au pus și veselă nouă lui Iohannis la Casa Albă (ce onoare pentru sasul nostru, ce factură pentru târgul nostru mioritic!), e clar că pregătesc un nou „chevron” financiar.

De fapt, noul

Predica de pe Munte a Căpitanului

Ion
Coja

Textul care ne interesează este al unei „circulări” legionare, text rostit de Corneliu Zelea Codreanu în ziua de 24 octombrie 1937. Data trebuie ținută minte, căci este ziua în care gândirea românească a marcat un record de altitudine, un record cel puțin național, dacă nu cumva mondial!... Ca și alte mari isprăvi ale spiritului românesc, nici aceasta nu a fost prețuită la „justa ei valoare”. A fost trecută cu vederea într-un mod cu totul ...explicabil: evenimentul s-a produs cu ocazia inaugurării unui restaurant, a unei cârciumi așadar. Câte vorbe mari nu se spun într-o cârciumă?! O cârciumă românească!

Risipa la români de inteligență și har prilejuită de deșertarea paharelor este cotidiană și nu este egalată de nicio sesiune academică!... De data aceasta ne aflăm însă în lumea legionară, lume în care deșertatul paharelor se făcea cu o cumpătare oareșicât ne-românească. Drept care mă văd obligat să schimb tonul și să îndepărtez de la mine ispita frivolă a invocării lui Bachus. Ci despre altceva este vorba, despre inaugurarea la Predeal a unei pensiuni, a unei cabane, pusă la dispoziția montagnarzilor. Predealul interbelic arăta mult diferit de cel cunoscut azi. Nu era o aglomerare haotică de vile imense și discoteci zgomotoase. Ici colo câte o cabană, peisajul era încă funcțional, dându-ți de veste cât de sus te aflai, la cumpăna dintre două urcușuri, astfel că de oriunde veneai, ajuns predeal, simțeai nevoia să-ți tragi oleacă sufletul. Pentru așa ceva fusese gândit și popasul legionar, pensiunea la care drumețul putea să tragă cu tot dragul.

Căpitanul a avut o relație specială cu muntele, iar de aici, foarte probabil, o anumită comuniune sufletească mai aparte cu cei care urcă spre vârful muntelui ca pe un drum inițiativ, accesibil numai celor care îi simt nevoia. La cabană se putea ajunge după ore de urcuș pe jos, fără altă răsplată sau chemare decât a priveliștii mărețe și a primenirii sufletești. Cititorul acestor rânduri trebuie să reconstituie decorul alpin de odinioară, azi înecat în emisii de eșapament și de manele, pentru a înțelege și trăi cuvântul rostit de Căpitan. Îl transcriu întocmai, cu titlul pe care îl poartă în publicațiile legionare:

*

*

Predeal, 24
Octombrie 1937

LA INAUGURAREA PENSI-

UNEI LEGIONARE DIN PRE-
DEAL

Camarazi și prieteni ai mișcării noastre. Am deschis acest restaurant la Predeal pentru ca tinerii din Mișcarea Legionară să aibă în a lor stăpânire un picior de pod la cel mai bun aer al României.

Vor ști deci că ceea ce mai înainte pentru ei era o imposibilitate, de azi nu mai este. Vor putea urca aici și sta cu un preț redus sau în schimbul serviciilor pe care le vor face.

Își vor reface sănătatea sau își vor dubla puterile, pentru ca să le pună pe toate în serviciul patriei și al biruinței legionare.

Aceste capete de pod se întrețin întotdeauna cu jertfe materiale, de organizații, guverne, sau state. Dacă noi însă prin comerț vom putea realiza și un cât de mic beneficiu, întreprinderea noastră de astăzi își va fi atins și chiar întrecut scopul propus.

Camarazi și prieteni.

În acest restaurant veți mânca toată lumea la fel, aceleași feluri de mâncare, dar veți plăti după puteri. Între un minimum și un maximum fixat de noi cel sărac va plăti mai puțin, cei mai bogați vor plăti mai mult, după cum sunt retribuți, după greutățile familiare etc.

Dacă unul va zice: Eu n'am nici un ban – nu va plăti nimic. Pentru că nu e drept ca cineva să moară de foame, ne vom interesa de ce n'are, pentru ca să-l punem la treabă și să-l facem să aibă. Cine va judeca cât trebuie să plătească un client? El singur, clientul. Atât am judecat că pot, atât cred eu că e drept să plătesc. Judecata lui este fără apel.

lubiți camarazi,

Un principiu al Justiției spune:

„Nimeni nu poate fi judecător în propria sa cauză”.

Răspund: Principiul înjosește omenirea, pentru că îl consideră pe om laș sau hrăpăreț. Așa e omul. Dar eu nu vorbesc de cum este omul, ci de cum poate și trebuie să fie. Într'o omenire înălțată, omul nu numai că poate, dar trebuie să fie propriul său judecător. Omul trebuie să se judece singur, să aibă curajul și loialitatea de a da fiecărui ceea ce este al său, adică de a fi drept. Omul judecător în propria sa cauză, drept și sever cu sine însuși.

La temelia unei țări trebuie să fie omul drept și e bine să începem să facem școală în această direcție. Cu acestea zise, Restaurantul de la Predeal este deschis și toți câți sunteți aici, săraci sau bogați, sunteți invitații noștri la masă.

La ceea ce avem și cât avem.

C. Z. C.

Un text extraordinar, față de care exegeții și partizanii legionarilor s-au arătat la

fel de nereceptivi ca și adversarii. Puține sunt documentele legionare care vin atât de convingător în sprijinul cunoscutului text al lui Mircea Eliade privitor la profunda revoluție spirituală pe care a inițiat-o și a dus-o până nesperat de departe Corneliu Zelea Codreanu și camarazii săi. Textul nu-și propune să fie doctrinar și de aceea, probabil, a fost trecut cu vederea chiar și de legionarii preocupați să fixeze, pentru posteritate, reperatele și “cotele” moștenirii legionare.

„În acest restaurant veți mânca toată lumea la fel, același fel de mâncare, dar veți plăti după puteri”. Sublinierea îi aparține autorului, celui care semnează la finele textului: C.Z.C., ceea ce dovedește că era perfect conștient de însemnătatea precizării, a regulii pe care o institua. Cred că rar mai apar alte cuvinte ale Căpitanului subliniate, în celelalte circulare.

Valoarea acestui text, a cuvintelor subliniate, rezultă din realitatea, din faptele petrecute întocmai, pe care le consemnează ca atare. În texte doctrinare, utopice, când până deunăzi ne jucam imaginând societatea perfectă, se ajunsese la formula de maximă moralitate: “de la fiecare după posibilități, fiecăruia după nevoi”, a cărei realizare o vedeam, cu totul iluzoriu, într-un viitor îndepărtat și nesigur.

Iată însă că în toamna lui 1937 această utopie devenise fapt împlinit, la Predeal, la pensiunea legionară deschisă nu de niște bogătași filantropi, ci de membrii celui mai sărac partid din România. „Veți plăti fiecare după puteri!” Chiar și cel care nu are cu ce plăti va fi omenit, îngăduindu-i-se să mănânce alături de ceilalți. Și asta „pentru că nu e drept ca cineva să moară de foame”. Iar cine are cu ce plăti va plăti cât crede el că merită să plătească! „Judecata lui este fără apel”.

*

*

*

Cer îngăduința onor cititorilor acestor rânduri, îndemnându-i acum, lăsând o clipă textul din mână, să mediteze asupra a ceea ce se petrecea la pensiunea legionară din Predeal.... Acest răgaz, pentru adunarea gândurilor, îl oferă și Căpitanul cititorilor săi, cititori ai circularei. În acest punct el face o pauză, marcată prin adresarea directă din mijlocul textului: lubiți camarazi... După care urmează un moment de culme al gândirii legionare: contestația adusă unui bine cunoscut principiu de drept roman, unanim acceptat de toată planeta, de toată suflarea omenească și niciodată pus în discuție: Nimeni nu poate fi judecător în propria sa cauză.

Răspunsul, tună vocea Căpitanului: Principiul acesta înjosește omenirea! Este un principiu care se naște dintr-o părere foarte proastă despre om, din prezumția de vinovăție: omul este laș și hrăpăreț! Numai neîncrederea în om poate întemeia acest principiu. Principiu valabil numai în măsura în care omul este prin natura sa sperjur, mincinos, vicios, egoist, dispus la impostură și hoție, poate chiar și la crimă dacă ar avea garanția că nu va putea fi dovedit ca hoț sau criminal ori impostor!

Parcă niciodată nu a fost Căpitanul atât de profetic, rostindu-se în cel mai pur elan cristic: “eu nu vorbesc de cum este omul, ci de cum poate și trebuie să fie!”. Și iată viziunea la care se ridică Codreanu, nu în singurătatea unei meditații, ci în banalul discurs inaugural al unei „unități comerciale”: „Într-o omenire înălțată, omul nu numai că poate, dar trebuie să fie propriul judecător. Omul trebuie să se judece singur, să aibă curajul și loialitatea de a fi drept. Omul judecător în propria sa cauză, drept și sever cu sine însuși”.

Să negi valabilitatea vestitelor principii de drept roman este un semn că legionarii, prin ceea ce și-au propus, dar și prin ceea ce au reușit să facă, au revoluționat gândirea socială, conștiința umană. Revoluția națională, pe care, în acel veac al 20-lea, numai legionarii au conceput-o în spirit, în inimile lor, ale oamenilor, a fost reală, petrecută, întâmplată. Repet: titlul de mare glorie românească nu este atât faptul că legionarii au fost români și au imaginat și realizat revoluția legionară fără inspirație sau susținere din străinătate, cât mai ales împrejurarea că acești vizionari idealiști au găsit înțelegerea și adeviziunea a câtorva milioane de români, a poporului român este cu totul extraordinar și de a se mândri tot românul în veacul veacurilor!

Oriunde în lume să se fi născut, Căpitanul nu ar fi fost urmat de atâta lume, lume de cea mai bună calitate! Revoluția legionară se poate spune că a reușit peste așteptări! Țara toată l-a urmat pe Căpitan, i-a dat crezare și ascultare! Asasinarea Căpitanului și a căpeteniilor legionare nu înseamnă eșecul legionarismului! E ca și cum un chirurg efectuează o operație dificilă, pacientul rezistă operației, se simte bine, pleacă acasă pe picioarele sale, dar este călcat pe trecerea de pietoni de un șofer beat și iresponsabil. Faptul că pacientul a murit și n-a mai ajuns acasă nu înseamnă că operația nu a reușit!...

În 1937 Țara a votat, practic, cu legionarii, consemnând astfel biruința legionară! Faptul că regele poltron și

criminal a anulat alegerile nu înseamnă nimic în absolut, în ordinea morală a lumii, dinaintea lui Dumnezeu. Da, pe plan istoric, al mizeriei trăite, instaurând regele dictatura, unii ar putea spune că legionarii au pierdut, iar meciul politic a fost câștigat de Carol al II-lea.

În numai 10 ani, cei cinci întemeietori ai Legiunii Arhanghelul Mihail se făcuseră un milion de români gata să jertfească pentru Iisus și Neam! Pentru tot ce are omul mai bun, mai frumos și mai drept!...

Cu alte cuvinte, poporul român a fost în stare să vadă ceea ce era de văzut și să priceapă ceea ce era de priceput, în ceasul cel mai înalt al istoriei sale, al celei mai teribile încercări. Poporul român a fost demn de propriii săi copii, a fost la înălțimea norocului pe care Dumnezeu i l-a dat ca din sămânța sa să răsară oameni ca Moța și Marin, Nae Ionescu și Mircea Eliade, Țuța și Ghinea, Gyr și Noica, infirmând vechiul și tristul adevăr că nimeni nu e profet în țara lui. Corneliu Zelea Codreanu a fost recunoscut de români ca profet și ca purtător al Cuvântului întemeietor, al Logosului. Și românii l-au urmat și s-au jertfit alături de Căpitan și întru Căpitan.

Principiul sub a cărui tutelă Căpitanul inaugurează comerțul legionar ne obligă să facem și alte conexiuni, deloc forțate. Principiul afirmat de Corneliu Zelea Codreanu amintește, repet, de predica de pe Munte, de care se apropie mai mult decât orice alt text rostit în limba română. M-aș bucura să fiu contrazis cu îndreptățire și să mi se arate alte texte...

În mod sigur principiul enunțat la Predeal se înrudește cu unul dintre cele mai importante precepte pitagoreice: „Faptele de care te-ai putea rușina să nu le săvârșești nici în prezența altora, nici când ești singur și nimeni nu te vede. Și, mai presus de orice, respectă-te pe tine însuși!” (s.n.) Citise oare Căpitanul Versurile de aur pitagoreice? Sau pe alți autori antici sau moderni care au glosat pe marginea celebrului text? Ori se exprima așa sub imperiul unei moșteniri spirituale pe care mentalul popular românesc, ca descendent al celui arian, a dus-o mai departe, mai sus, atunci când a imaginat ciudata reacție de solidaritate umană tipic românească: să-ți fie rușine de rușinea altuia... Mai curând am vedea în comportamentul „cristic” al Căpitanului împlinirea unui model moral românesc curent întruchipat de Făt Frumos... Nu erudiția îl duce pe C.Z.C. la aceste performanțe sufletești(sic!), ci capacitatea sa de a fi „suflet din sufletul Neamului” său.

Cum învârte academicianul Isărescu morișca BNR...

Radu Golban

Mărturisesc că nu mai înțeleg raționamentele Guvernatorului Băncii Naționale a României și vă dau, în cele ce urmează, un singur exemplu. Agricultorii României, care s-au confruntat cu o nemiloasă secetă, și vor fi avea pierderi majore, de miliarde de euro, au tras un semnal de alarmă, avertizând că vor fi siliți să crească prețurile pentru a supraviețui. Guvernatorul BNR, Mugur Isărescu, însă îi contrazice brutal: „Nu se scumpesc alimentele!”. Este deja un ritual anual al academicianului de a interpreta evoluția prețurilor la alimente, liniștindu-i pe români că nu au nevoie să pună vara legume la murat de teamă că vor crește prețurile în toamnă.

Prețurile cresc, și totuși, România se îndreaptă spre deflație. Cum se explică această contradicție și cum se traduce efortul profesorului Mugur Isărescu de a-i con-

sola pe români, că nu au nici deflație și nici inflație, și că prețurile vor scădea, indiferent că ninge sau că plouă, iar la noi doar cocoșul face ouă? Logica acestei intervenții a Guvernatorului BNR pe tema prețurilor la alimente este similară cu cea din replica domniei sale la comparația cu Ayatollahul Iranului. Imputându-i-se că vrea să preia, prin BNR, atribuții ale executivului, el răspundă că se trage dintr-o familie de preoți ortodocși. Ce e drept, a spus „popi”. Și a evitat „profesionist” să răspundă altfel decât ambiguu, observațiilor mele privind derapajul democratic în care s-a implicat ezitând, în egală măsură, să răspundă și la problema reală cu care se confruntă agricultorii din România. Stocurile de cereale în lume sunt mari și de aceea nu va fi un impact major asupra prețurilor, susține Guvernatorul BNR. Câte luni mai trec până se lămurește situația? Puține.

Deflația, deci scăderea prețurilor are un efect catastrofal pentru în-

treaga economie. Prețurile în scădere reduc cifra de afaceri și profitul companiilor, care, pe cale de consecință, sunt nevoite să concedieze angajați sau să reducă salariile, ceea ce duce inevitabil la o scădere a producției și a supraeconomiei consum intern, în detrimentul consumatorului de rând. Eroarea fundamentală pe care o face Guvernatorul BNR este aceea de a privi fix în globul de cristal pe care îl scoate ciclic de sub birou, impactul presupusei creșteri a consumului, de pe urma scăderii TVA-ului, și să ignore cu obstinație efectul major al deflației asupra economiei.

Sporirea consumului nu va genera niciodată o creștere economică, ba va adânci și mai mult soldul curent al țării, exacerbând importurile. Cu alte cuvinte, M. Isărescu ne spune că nu este grav dacă agricultorii rămân cu ochii în soare după ce le-a fost distrusă recolta de secetă, că doar putem substitui producția internă de alimente cu pro-

duse din import. Nu suntem la prima promovare a României din partea lui Mugur Isărescu că o piață de desfacere, finanțată tot prin îndatorarea țării, România fiind nevoită să împrumute bani și pentru pâinea cea de toate zilele. Doar așa se învârte morișca BNR, nu!?

În ciuda faptului că rată consumului este încă ridicată, comportamentul cetățeanului se va schimba rapid, în așteptarea scăderii prețurilor, determinându-l să amâne cumpărăturile în viitor, când prețurile vor fi mai mici. Impactul asupra cererii va fi unul extrem de grav, cu atât mai mult cu cât întreaga politică de creștere economică a muribundului guvern, se bazează doar pe iluzia creșterii consumului.

Dintre cele mai grave erori ale academicianului Guvernator al BNR este așteptarea nejustificată și științific nefondată a scăderii prețurilor după reducerea TVA-ului. Știința economică arată că transmisia reducerii TVA-ului asupra prețurilor este

nesemnificativă când nivelul de concentrare pe piață a unei ramuri economice este mai ridicat. Și aceasta se întâmplă indiferent de longevitatea în funcție a Guvernatorului, din simplul motiv că sectorul mărfurilor alimentare este dominat de firme străine, cu un grad mare de concentrare pe piața românească. Doar în cazul fericit de concurență optimă pe piață alimentară, ceea ce nu este cazul, românii s-ar putea bucura de prețuri scăzute la alimente, în urma reducerii de TVA.

În egală măsură, prin deflație, se agravează și problema datoriilor, deoarece deflația scumpește datoriile guvernului în loc să le ieftinească. Iar pe românul de rând nu-l interesează nici un laptop mai ieftin și nici explicații „ex cathedra”, cât îl preocupă stabilitatea prețurilor la alimente. Adică ce se întâmplă în buzunarul lui!

Crucea lui Ilieșiu...

- Domnule profesor ION COJA, recent spuneți, vă citez: „Mă îngrijorează problema musulmanilor în primul rând ca european. Europa este amenințată! Nu cred că vor veni musulmani în horde, cu sutele sau cu miile, în România! Iar musulmanii care ne sunt repartizați, „cota” noastră, nu vor ajunge la noi. Se vor întoarce de unde au venit, căci ei visează la Germania și Suedia!... Cel puțin deocamdată.

Invazia recentă sper că a trezit energiile adormite ale Europei. Așa cum ideea unei geamii în București a primit reacția noastră și a rămas numai ca dovadă că politicienii noștri nu au limite în disponibilitatea lor de a-și trăda Țara și Neamul. Ponta și-a arătat arama mai mult ca oricând. Și nu numai el! Propunerea lui Sorin Ilieșiu, privind ridicarea unei cruce monumentale, trebuie sprijinită și din această perspectivă! Nu facem geamia, dar ridicăm o cruce care cu cât va fi mai mare cu atât va fi mai bine, căci nu încadrarea în peisaj este importantă, ci simbolul! Iar simbolul este cu atât mai grăitor cu cât se încadrează mai puțin.

Nu este un „obiect” estetic, care înfrumusețează orașul, ci o declarație de identitate care

să iasă în calea tuturor celor ce vor călca prin București! O punem în locul cel mai aglomerat ca să se știe că ne e la suflet, că nu e de conceput sufletul românesc fără cruce, fără credința în Iisus!”. Vă invit la o discuție pe tema monumentului pro-

pus de domnul SORIN ILIEȘIU. Ce aveți de spus?

- Mai înainte de orice aș face o corectură: numele ILIEȘIU se pronunță corect în patru silabe: I-LI-E-ȘIU. Cu accent pe E! Căci este vorba de numele ILIEȘ sau ILIEȘU, care, din rațiuni „savante”, a fost scris așa cum îl scrie și domnul senator, obligat să păstreze grafia numelui său stabilită cu vreo trei-patru generații în urmă. La fel se pronunță RO-TA-RIU, CA-DA-RIU sau PĂ-CU-RA-RIU, cu accent pe A. E nevoie de această precizare, pentru că mulți vor

vorbi despre „Crucea lui Ilieșiu” și este bine să pronunțăm corect, românește, să nu ne expunem unor comentarii răutăcioase și ușor de evitat. Mai ales dacă propunerea prinde viață și va fi ridicată Crucea. Doamne,

tru orice român monumentul celui care a generat dinastia Brătienilor, dinastie de prim-miniștri care au făcut pentru România mai mult decât dinastia regilor din aceeași perioadă, Hohenzollernii! Kominterniștii care au demolat și dat la topit statuia lui Ion C. Brătianu nu aveau nimic comun cu idealurile Brătienilor!...

I-au deranjat pe bolșevici acele idealuri? I-a deranjat pe cominterniști ce putea să semnifice statuia unui Brătianu pentru orice român?! Atunci hai să punem în locul lui Ion C. Brătianu un monument care să semnifice chiar mult mai mult decât putea să semnifice acea statuie distrusă de fiii întunericii! Punem o cruce! Crucea! A cărei simbolistică include și simbolistica unui monument dedicat Brătienilor, dedicat unui erou al Neamului. Cu alte cuvinte, prin ridicarea Crucii punem la loc monumentul lui Brătianu, semnificațiile acestuia, prezente toate în buchetul mult mai cuprinzător de semnificații pe care le va purta Crucea de la Universitate, Crucea lui Ilieșiu!...

- Interesantă viz-iune!

- Nu m-ar deranja să știu că ridicăm cea mai mare cruce din lume sau măcar din România, ceea ce ar corespunde unui

adevăr despre care vorbim prea puțin: suntem un neam de oameni credincioși, cei mai credincioși din Europa, cei mai legați de tradiția și valorile creștine. A sosit timpul ca acest adevăr să-l facem sensibil și pentru retina ochiului din afară: Crucea lui Ilieșiu și Catedrala Neamului... Am trecut azi din nou pe dealul Spirii și m-am oprit să mă bucur văzându-o cum crește.

Cred că va fi o reușită, o clădire imensă, dar sveltă și bine proporționată! O veritabilă revanșă pe care ne-o luăm! Repet ce am mai spus de câteva ori, cu dovezi și argumente: ortodoxia românească, ca instituție și comunitate de credincioși, este cea mai reprezentativă pentru toată ortodoxia! Când vrei, discutăm și acest subiect! Până atunci să-l felicităm pe domnul senator Sorin Ilieșiu că a avut inspirația și tenacitatea de a promova proiectul de lege în cauză! Este foarte potrivit, oportun, la zi!

(A consemnat Petre Burlacu)

Premierul refugiaților...

Cezar
Adonis Mihalache

Nu, nu pot fi egali cu noi! Nu au cum! Nu ne cunosc limba, nu aparțin lumii noastre, nu împart și, evident, nici nu respectă valorile și tradițiile noastre. Nu în mod special „ale noastre”, ci ale oricui altcuiva din afara lumii lor.

Nu pot fi deci egali noștri! Și nu trebuie să acceptăm diktatul aceluia care vrea să ne transforme în refugiați în propria noastră țară. Pentru că, nu-i așa, dacă Victor Viorel Ponta pune egal între ei și noi, înseamnă că ne consideră și pe noi niște refugiați?!

Și ar fi cea mai mare greșală să le dăm de înțeles refugiaților că sunt egali noștri! Pentru că, atunci, de la egal la egal, vor veni și vor da (îndreptățiți, nu?!) cu pietre în ferestrele bisericilor noastre, vor urla după copilele noastre, vor impune, întâi în numele toleranței, apoi al „egalității”, atavismele lumii lor. Oricum, în mintea lor, universul lor este mai presus civilizației noastre. Dar

în clipa în care îi primești în țară cu pancarda guvernamentală „Sunteți egalii noștri!”, atunci să nu ne mire că vor smulge baneretele, vor lua bețele și vor face exact ceea ce știu ei mai bine.

Nu, nu putem spune că sunt bineveniți! Și trebuie

libertatea noastră Schengen?

Cum să-i lași dară liberi prin România? De parcă acești refugiați ar fi „a priori” cetățeni europeni pentru a le permite, așa cum cere Victor Ponta, să meargă pe unde vor, în întreg spațiul UE.

le pronunțe, guvernul vrea să ne transforme pe toți, obligatoriu, în asigurați. Desigur, refugiații nu vor plăti nimic; românii fără venituri, da!

Iar Victor Ponta le mai plânge de milă refugiaților pentru că aceștia nu-și pot face nici măcar un

ca măcar să fim întrebați! Că refugiații reprezintă o urgență, nu?! Dar când inundațiile ștergeau case întregi de pe fața pământului, de ce inspectoratele „generalului” Oprea nu au ridicat nici măcar un cort multifuncțional. S-au mai azvârlit, ici-colo, în bătaie de joc, câte un container ruginit. Și nu am văzut nici pachete de sprijin pentru cei năpăstuiți. În schimb, acestea zac aruncate cu miile în rastelurile refugiaților.

Și ce simplu este pentru Victor Viorel să tranșeze problema: „Refugiații vor fi egali cu noi, doar că nu vor avea drept de vot”. O bătaie de joc la adresa noastră, evident, căci, premierul e cel ce spune mai agâț că „Dreptul la vot este o lozincă!”.

Dar de la niște guvernanti care nu au fost în stare să ne facă să ne simțim egali europenilor la ce să te aștepti? Probabil, să ne facă măcar „egalii” imigranților...

să le spunem în față acest lucru. Dar pot poposi o vreme aici din motive umanitare. Nu umblând însă haihui pe meleagurile noastre. Așa cum își dorește premierul refugiaților. Pentru că, Victor Ponta greșeste din nou, fundamental, spunând că nu putem să-i ținem în tabere. Că au aceleași libertăți de mișcare ca noi! Și atunci, să ne mai mirăm că Europa respinge

Apoi, vorbind despre „egalitatea pontaniană”... Pot fi refugiați egali cu noi, dacă ei, în conformitate cu normele internaționale, au dreptul la asistență medicală, în vreme ce milioane de români, șomeri ieșiți din plată, nu au dreptul la servicii medicale?! Ei bine, pot! Dar asta pentru că, în încercarea de a echilibra balanța unor revendicări pe care românii întârzie să

cont (!), că nu știu dacă or să aibă slujbe ori școli pentru pruncii lor. Ba, în discursul lui, nici nu mai vorbește despre refugiați. Ci despre „familii de refugiați”. Or, spre asta să ne îndreptăm, spre familia de refugiați drept celulă a societății?!

Deja, bătaia de joc la adresa noastră s-a văzut în modul de amenajare a taberelor de refugiați! În coasta satelor noastre, fără

Klaus Iohannis marșează „disciplinat” pe aceeași linie antiromânească !

Maria Diana
Popescu

Vom avem parte de un cincinal de umilință și batjocură străină, după un deceniu de stăpînire băsistă multilaterală. Prea entuziaști și induși în eroare de promisiuni, românii l-au votat pe Iohannis, nutrinde speranța că vor cina cu bogătașii Europei la masă. Astăzi, dezamăgiți pentru că Președintele a cedat poliției planetare ceea ce a mai rămas din suveranitatea și independența noastră, în schimbul unor invitații de a ține discursuri sterile și de a perora de la tribuna Înaltelor Porți, precum cea de la O.N.U., cei mai mulți români îl critică, îl ocărăsc și-l huiduiesc pe unde îl prind în câmp deschis.

Cum se simte președintele Iohannis, scăzînd în sondaje, tot mai huiduit pe „feisbuc” sau de cîte ori dă ochii cu publicul? N-are treabă cu simțitul, n-are treabă cu rușinea, încasează cu mîndrie! Nu se pricepe la mai mult! Sînt voci care spun că a fost sfătuit să nu ia în seamă aceste bilete de favoare! Pe pămîntul unchiului Sam, Klaus Iohannis nu s-a dus cu mîna goală. A luat un obiect de importanță vitală pentru siguranța națională: lada cu cărțile magice de dictări, ca să le demonstreze americanilor ce scriitor patetic este și, desigur, discursul scris cu litere mari, fără de care s-ar fi uitat în gol, la microfon, pre-

cum, știți dumneavoastră cine, la poarta nouă! Ce-a vorbit în fața Adunării Generale a O.N.U.? A făcut un playback după hîrțiile scrise de Mihalache sau de un alt consilier, la fel de slab. În mod repetitiv, aceleași cuvîntări fără fond, fără viziune, la nivelul naivității politice, vorbe goale, scoase din burtă, aberații de nivel înalt, încît americanii au exclamat uluiți: Ce președinte și-au tras românii! Un discurs zero barat, ca și mandatul său de pînă acum. De fapt, n-are nicio vină pentru că citește niște fraze sforăitoare, „opera” lui don Mihalache (nu vă duceți cu gîndul la fostul lider țărănist din secolul trecut, ar fi o insultă pentru acesta!) sau a celor care i-au negociat șederea pe fotoliu.

Politica internațională e doar un comerț cu discursuri, arme, bani, state, crize, crime și soră bună cu cea mai veche meserie din lume. De la tribuna O.N.U., ipocritul războinic Obama declara că vrea pace începînd cu ora imediat următoare. Dar, cum se golește sala, dă drumul rachetelor și dronelor, înarmează rebelii din țările Arabe, îi asmută pe unii împotriva altora, mai trimite o tranșă de imigranți în Europa și mîrîie la președinții statelor slugarnice, printre care și la al nostru, că dacă nu sînt ascultători, își pierd zgarda anti-purici! Ce-au făcut, de fapt, participanții la aniversarea O.N.U., care abia mai respiră, pentru că hegemonia americană i-a subminat

și anihilat în totalitate rolul pe plan internațional? Păi, s-au înfruptat împreună din vițelul de aur, dar nu au luat atitudine față de criza de proporții prin care trece omenirea! Așadar sînt cu toții complici la tragedia planetară. Au acceptat cu capetele plecate Noua Ordine Mondială.

Oricît ar încerca Președintele României să se erijeze în luptător pentru cauze umaniste, pot spune cu siguranță și fără urmă de îndoială că instinctul său politic necizelat îl întrece cu mult în intensitate pe cel uman. Să-i explice cineva domnului Iohannis, cu DEX-ul în față, ca să-și ia notițe și să învețe, ce înseamnă umanism și solidaritate. Tuturor, de la președinte pînă la „politicianul” de la Cuca Măcăii, cele două noțiuni le sînt necunoscute. Solidaritatea, sub umbrela falselor doctrine și platforme, înseamnă pentru ei oportunitatea și privilegiul de a-și spori averile în mod necinstit, înseamnă solidaritatea penalilor. Președintele Iohannis nu-i străin de acest aspect și marșează „disciplinat” pe aceeași linie antiromânească, căzînd de acord, pe negîndite, cu directivele Înaltelor Porți, nesocotind interesele statului pe al cărui tron l-au așezat tastele calculatoarelor. România postdecembristă n-a avut nici un președinte și nici un partid cărora să le pese de modul inuman (asta apropro de umanismul declarativ al

președintelui) în care supraviețuiește populația săracă a României, dar se manifestă deja o grijă exacerbată pentru „refugiați”, care, odată instalați în buricul civilizației, nu vor sta cu mîinile în buzunare. Au la ei „programa școlară” elaborată de elitele din umbră și se vor constitui în grupări fundamentaliste, ca să dea cu Europa de pereți. Oare nu ați observat că acești imigranți nu sînt oameni săraci? N-ați observat că majoritatea vorbesc engleza! Bașca tehnica de ultimă generație pe care o folosesc pentru conectarea la internet? Cît de bine mînuiesc tabletele, laptopurile și cardurile?

Acești sârmani în ghilimele vor fi găzduiți și în România, iar potrivit Strategiei Naționale privind Imigrația, fiecare persoană va primi ajutor de șomaj de 1.100 de lei pe lună! Cît un medic după șase ani de studiu! Cum rămâne cu românii care și-au pierdut locurile de muncă în urma „privatizărilor” mafioate și n-au niciun venit? Vai de mama lor! Deși sînt cetățeni ai României, un număr important de români, care nu au încă vîrsta de pensionare, nu au nici loc de muncă, nu primesc nici șomaj și nu figurează în nicio evidență de ajutor social. În condițiile nou create și impuse prin vocea Junker-ului de la Bruxelles, acești cetățeni români vor avea justificarea legală să ceară și ei azil politic în propria lor țară, că să poată

primi ajutor de șomaj precum imigranții și să supraviețuiască sărăciei.

Cu toate că țara noastră nu este atractivă pentru imigranți, Bruxelles-ul ne pricopsește cu o cotă parte, prea mare pentru sărăcia noastră! Dar, să vedeți cum își vor lua singuri tălpășița de la noi! La fel cum au rupt-o la fugă spre alte țări civilizate batalioanele de tineri români, scîrbiți de regimul de sub dominația lui Băsescu Vodă și speriați de cuțitul lui Boc, care le-a mai tăiat 25 la sută din sărăcia salariilor. În mod ilar, Traian Băsescu o face pe patriotul în problema refugiaților, dar cînd era președinte s-a arătat extrem de deranjat de aglomerația internă, afirmînd că nu-i pasă dacă medicii și tinerii emigrează. „Mare” președinte a fost Băsescu, mare jucător, la fel ca toți președinții postdecembriști, la fel ca și Iohannis, care și-a dat acordul ca România să fie invadată de popoarele lumii, să fie ocupată de militarii N.A.T.O., și de tehnica militară americană, de dragul „parteneriatelor” dintre serviciile speciale ale statelor, care i-au vîrît hîrțiile pe sub nas lui Maior, la rîndul lui, sînguincios și preaplecat „negociator”, doritor să ne elibereze total de puținul care a mai rămas din suveranitatea și independența Statului Român.